

ion drăgușanul

când s-au născut poeții

Cluj-Napoca 2026

COPERȚILE:

Tablouri de *Adrian Leonard MELISCH*

Nepoților mei Darius Andrei, Ioana Carina și
prințesei care va veni în august

ARGUMENT

„Ceea ce în prezent se numește religia creștină a existat la cei vechi și nu era absentă la începuturile neamului omenesc, până la apariția lui Hristos întrupat, după care religia adevărată, care era deja prezentă, a primit numele de religie creștină” (Saint Augustin, *Cité de Dieu*, Tom III, Paris, 1854, p. 116).

*

„Cuvântul OM este Duh veșnic... este fundamentul final”, este „Sinele care știe totul, care nu se naște, nu moare și care nu este efectul nici unei cauze; este etern, existent prin Sine, nepieritor și fără vârstă”. Se scrie „AUM și se pronunță OAM” ca în „foam” (spumă), se precizează în subsolul paginii (*Katha-Upanishad* I, p. 30).

„1. OM înseamnă Brahman (respirație). 2. OM înseamnă toate acestea. 3. OM înseamnă ascultare. Când a fost rostit „OM, vorbesc!”, se vorbește. 4. După OM ei cântă liturgiile. 5. După OM ei recită imnuri. 6. După OM Adhvaryu dă răspunsul. 7. După OM preotul stabilește ordinea ritualurilor. 8. După OM sacrificiul este permis” (*Taittirîyaka-Upanishad*, VIII, 1, 50).

„OM este arcul, Sinele este săgeata, Brahman (răsuflarea) este scopul său” (*Mundaka-Upanishad*, II, 4, 38).

„În OM sunt cerul și pământul, în el sunt țesute cu mintea și cu toate simțurile... El este Calea spre nemurire” (*Mundaka-Upanishad*, II, 5, 38).

„Meditează asupra Sinelui ca OM! Bucură-te de tine, ca să treci dincolo de întuneric” (*Mundaka-Upanishad*, II, 6, 38).

„Viața fiecăruia este plină de OM. El nu vă cere nimic; bucurați-vă, el nu cere nimic din ceea ce-i aparține” (*Eesha-Upanishad*, p. 15).

„De la el vine respirația, care este durata de viață a tuturor lucrurilor. / Nemișcat, se mișcă; el este departe, dar în apropiere; este în toate și în afara totului” (*Eesha-Upanishad*, p. 15).

„Cu certitudine, ființa umană care poate vedea toate creațiile în el însuși, față de toate creațiile nu cunoaște durerea” (*Eesha-Upanishad*, p. 15).

„El este mai mic decât ceea ce este mic și mai mare decât ceea ce este mare. El trăiește în toate inimile” (*Katha-Upanishad* I, p. 31).

„OM nu se proclamă. El este secretul tuturor. / Înțeleptul își așterne cuvintele în minte, mintea în intelect, intelectul în natură, natura în OM și așa își găsește pacea” (*Katha-Upanishad* I, p. 32).

„OM este condiționat, doar Duhul este necondiționat” (**Prashna-Upanidhad** 6, p 46).

„Cel care meditează primele două litere, A și U, și scandează Yajur-Veda, merge pe lună și, după ce se bucură de plăcerile sale, se întoarce, din nou și din nou, pe Pământ.

Celui care meditează cele trei litere, A, U, M, ca pe Dumnezeu îi este destinată lumina Soarelui... El trece prin acea lumină, cu ajutorul cântării Sama-Veda, la Împărăția Cerurilor” (*Prashna-Upanidhad* 6, p 46).

„Cel care meditează cele trei litere separate primește stigmatul morții; cel care le meditează împreună, inseparabile, interdependente, pășește dincolo de moarte” (*Prashna-Upanidhad* 6, p 46).

„Cuvântul OM este nedegradabil. Toate câte există sunt manifestările lui. Trecut, prezent, viitor, totul este OM” (*Mandookya-Upanishad*, p. 59).

„Dincolo de cuvinte este cuvântul suprem OM; deși indivizibil, acela poate fi împărțit în trei litere, care corespund celor trei condiții ale Sinelui, litera A, litera U și litera M.

Condiția stare de veghe, numită stare materială, corespunde literei A... Condiția de vis, numită stare mentală, corespunde literei U... Starea de somn, numită condiția intelectuală, corespunde literei M... A patra condiție a Sinelui corespunde lui OM ca Unu indivizibil” (*Mandookya-Upanishad*, p. 61).

„OM este spirit. Totul este OM. OM îngăduie, OM dă semnalul. OM începe ceremonia. Toate cântările încep cu OM. Toate imnurile încep cu OM. Preotul începe cu OM. Legile lui sunt în numele OM” (*Taittiriya-Upanishad*, I – *Admonestare*, 8, p. 67)”¹.

¹ *The Upanishads*, I / Katha, Isa, Kena și Mundaka, traducere din sanscrită de F. Max Muller, Oxford, 1884

Unu

OM era numai noapte și însingurare,
eram poet, dar nu am avut putere să-l spun,
literele abia se ciopleau în repetabile nopți
în care mi-era dat în tăceri să apun,
era totul și, totuși, nu a fost să mai fie,
lumânările lui prelinse pe cer încă scapără,
ursitoarele-mi cântau într-o sfântă horire
ca să știu că lumina din cale mă apără:

OM exista pentru sine și-atât,
creația îl vindeca de-nsingurări și plictis,
cum să-i ceri unui cântec supunere
și-apoi să-l condamni și să-l faci interzis?,
lasă-l slobod, nu-i cere nimic,
cuvintele se vor înșirui pe căi pelerini,
oameni după chipul și asemănarea lui OM
omenește își află în ceruri lumini:

Doi

apoi am deslușit cuvintele ca un dangăt pe cer
și le-am copiat răbdător doar în sufletul meu,
OM se-nfășurase într-o mantie albastră,
într-un izvor din care sorbisem mereu,
iar OM, lângă mine, amuzat că mi-i sete,
plecă cu un șir nesfârșit de strămoși
lăsându-mi drept pâine cântecul ursitoarelor
și caii în treceri nespuse de frumoși:

atunci am tot vrut umbrei lui să mă-nchin,
dar OM a zâmbit, lăsându-mi zâmbetul mie,
strămoșii cântau și dansau ritualuri,
iar cântul îmi este de atunci veșnicie
și, dacă țin minte, zâmbesc, și zâmbesc,
eu prin zâmbet cu OM oarecum mă aseamăn,
zâmbesc înspre oameni și-apoi înspre stele
de parcă întâmpin în fiecare un geamăn:

Trei

Îl tot aștept pe OM, să mă destăinui,
dar OM se-nsingurează-n lumea lui,
iar dangătul de clopot din biserici
nu-i dangătul ceresc al scrisului și nu-i
decât o pândă, lacomi vânători
pun în frigare ce nu se cuvine,
lui OM nu-i pasă, râde amuzat
și-apoi ascunde râsul doar în sine:

eram poet când s-au născut poeții
și-au copiat doar ceruri lângă mine,
apoi veniră lacomi sacerdoții –
aceiași vânători, vânând destine,
dar i-am văzut când pregăteau frigări
și m-a cuprins o infinită greață,
în jurul meu, desprinși din OM, doar oameni
se năpusteau entuziaști spre viață:

Patru

OM, poposind pe muntele lui, Omul,
între BaBe – cei dintâi dintre vechii strămoși,
cioplea ultimele litere pe bolta-nstelată
și, drept sacre altare, munții umbroși,
apoi, ridicându-se, păși-ngândurat
dintr-un cer într-un altul, spre mult prea departe,
spre nevăzutele ceruri doar de OM cunoscute
în care și Timpul se dărmă în moarte:

rămași fără OM, lângă pomul cunoașterii,
strămoșii BaBe mușcau din fructele de curând nepăzite,
iar cerul nevăzut începu să se vadă
din altarele lor într-un munte cioplite,
și s-au pus pe zidit munți domoli drept altare,
brazii urcau lângă stânci să se-nchine,
din pietre izvorau lumini ancestrale
durând în strămoși mult râvnita stare de bine:

Cinci

OM te-a creat, dar nu îți cere nimic,
sufletul tău e ulciorul în care încape,
poți să te afli prin revelații adânci,
trage-ți pe suflet doar zăvorul de pleoape,
e loc pentru sufletul tău și în OM,
intrarea în armonie depinde de tine,
munții te cheamă cu pășirea pe cer,
cu plutiri peste vămi totdeauna senine:

OM e departe, departe în suflet,
poți să-l găsești drept cobzar care cântă
alte tăceri, semănite adânc într-o stâncă
din munte, din cer, când Timpul frământă
horele sacre – nemurirea din clipe –
și-nfășoară și munte, și cer în ninsori,
atunci e și OM fericit ca o floare
și-n sufletul tău, și dincolo de sori:

Şase

„O să-i spun TAO, ca să ştii despre cine-ţi vorbesc,
dar el nu are nume, e nedesluşit şi veşnic”,
bătrânul filosof aprinde focuri, focuri pe cer,
iar cerul uriaş se transformă în sfeşnic,
apoi îmi arată cu mâna: „Acolo,
în jurul focului vor face străbunii popas,
îi vezi cum frământă cu talpa cărbunii,
cum cântă în jur cu cerul în glas?”:

nu-i văd, nu-i aud, eu am alte poveri,
ieri, în zori, am semănat pe câmpie,
înspre seară grâul s-a mutat într-o pâine,
iar mâine va fi ce-i e dat să mai fie,
deci nu-mi pasă, şoptesc spre necuprinsa uitare
în care bătrânul filosof îşi făcuse sălaş,
pregătesc iarăşi plugul şi un sac de seminţe,
brazda şi lanul de o viaţă-mi sunt paşi:

Şapte

toată lumea are câte ceva de făcut,
e o goană nebună din fapte în fapte,
nu noi, ci doar destinul e plin de păcate,
cântecele se pierd din şoapte în şapte
căci vin vânătorii şi ne cer umilinţi,
genunchii sapă suferinţe pe trepte,
templele ne strivesc sufletele cu multă cruzime,
în cioburi ne-au rămas gânduri vechi înţelepte:

iar cioburile-şi caută în carne culcuş,
câte o literă se prelinge din rana din coastă,
miresele plâng, mirii culeg nişte stele,
lângă fântâni pelerinii adastă,
dar fântânile toate de un timp au secat,
dumnezeirea nu mai are lacrimi să plângă,
pe nedrept ne-nchipuim că OM ne-a părăsit în uitare,
armoniile-n suflet încep să se frângă:

Opt

ca aerul OM se aşterne în oameni,
depatele departe e atât de aproape
încât nimeni nu-l vede, încât nimeni nu-l ştie,
iar izvorul din stâncă se transformă în ape,
pleoapele-s grele, oblonind întuneric,
suflete gem lângă candelă aprinse,
tot mai multe suflete de dincolo de pleoape
doar de bezna din ele se dărmă învinse:

dar e loc de speranţă şi e larg în lumină,
deschideţi doar ochii şi priviţi spre departe,
doar acolo nu-i loc pentru altă tristeţe,
nu-i nimic împotriva şi nimic nu desparte:
aici şi departe precum două contrarii,
fiecare cu zestrea de eşec şi-ndoială,
auziţi cum nisipul din clepsidra înaltă
se goleşte de sine când clepsidra e goală?

Nouă

universu-i o roată cu osia-n munte,
șamanii-și ascund nevestele-n cer,
iar cântecul lor drept tăcere se-aude
înflorind într-o taină din copacul stingher,
doar sufletul meu s-a prelins dintr-o stâncă
și-mparte în două imense tăceri
să le-ascund în adâncuri, să le zvârl spre departe
și-apoi, adunându-le, să le simt învieri:

muntele meu eșuează-ntr-o roată
cu spițe fixate în stele mărunte,
cu cercul din zare cu semne ciudate
pus drept stare de veghe pe frunte:
eram tânăr atunci, mă născusem poet,
aveam sunete-n sân să le pun peste semn,
dar oamenii născociau mișcătoare religii
și mi-am auzit inima într-o toacă de lemn:

Zece

gânduri în gând fixau arhetipuri,
fiecărui om i se destina un alt dumnezeu,
în altare se propăvăduia vărsarea de sânge
și-am ucis dumnezei, să-l impun pe al meu,
nevestele șamanilor îmi zâmbeau din țării,
devenisem atletul voinței cerești,
zorii încă-mi căutau sufletul prin bezne
cu înfricoșare strigând: unde ești? cine ești?

iar eu, arhetipul unei alte religii,
niciodată n-aveam la-ndemână răspuns,
mă pierdusem de OM și-i uitasem de nume,
eram om doar de nume fără veste străpuns,
ciob din OM, deci aproape întregul nimic,
prăbușit din iubirea cea care ne-așteaptă,
ciob strălucind undeva, sub o rază de soare,
ciob, numai ciob într-o soartă nedreaptă

Unsprezece

lumini create și lumini necreate,
spiritul răului risipește tot ce a fost creat,
copacii mor singuri, dar mor în picioare
rădăcina păstrând un lăstar, un stigmat
al nașterilor mereu și mereu repetate,
iar viața învinge cu atâta vigoare
încât i se-nchină stelele nopții,
iar cântecele vieții se pogoară din Soare:

spiritul binelui doar prin viață triumfă,
iari am găsit grădina fiului și mi-a fost bine,
primii muguri năvăleau înspre ceruri
și parcă-nfloreau și în ceruri destine,
universul întreg era o bucurie ciudată,
simțeam energii cum vin și se-adapă,
pleca melancolic înspre zări Capricornul,
iar zările-abia îndrăzneau să ne-ncapă:

Doisprezece

spiritul răului asmuțise dragonul din ceruri,
constelația cu capul de lup amușinând înspre pol,
iar șarpele intră adânc în pământul cel reavăn
până ne păru un sloi de nămol,
îți amintești: ne-am pus blănuri și încălțări,
femeile boceau și îngropau morții pe drum,
pe calea Soarelui ne urmam turmele și speranțele
tot așa cum le urmăam și acum:

odată și odată vom ajunge la mare,
în zadar aștepta-vor munții întoarceri acasă,
făurarii de grâne ne vor sta împotriva
și-o să plângă doar iarba pe sub fierul de coasă
când fratele mai mic îl va ucide pe fratele mai mare,
iar șarpele înghețului va fugi îngrozit din pământ
să se ascundă în ceruri și să-și vindece rănila
îndelung vremelnice de deslușiri și cuvânt:

Treisprezece

cartea aceasta nu va fi decât o poveste
despre cei și despre pădurile ce se îngroapă în cer,
șamanii s-au dus, sacerdoții nu mai cred în nimic,
omenirea se golește de firescul mister,
e totuși ceva, e o veghe în noi,
o iluminare care ne dă putere de viață,
credința e viață trăită ca o liniște pură,
iluminarea ce-n adâncul fiecărui răsfată:

cartea aceasta e o călătorie prin vremuri,
nu neagă nimic, ci doar povestește
despre percepția spiritului dintr-o clipă într-alta,
cartea aceasta prin sine trăiește
aidoma unei revelații resimțite în zori
când fiecare om deschide fereastra
spre sinele său care tinde spre zbor,
zborul meu e desigur cartea acasta:

Patrusprezece

ajunși la mare, s-au înmulțit oamenii și turmele,
oamenii erau fericiți, respectând cereștile legi,
datinile erau datul primordial al naturii
întregite în noi – înțelegi?, înțelegi
cât de adâncă era armonia aceea
în care marea închipuia lumi neștiute
tot mai rar săvârșind pășirea pe cer,
iar cerul trimitea cu noi legi niște ciute:

gata!, refuzau oamenii, ne ajung legile care ne fac fericiți,
alte legi ar însemna o uriașă povară,
și-atunci cerul a plâns trăgându-și obloanele,
iar copacul cel sacru și-a pus trup de vioară
și cânta despre cerul în care i-au rămas rădăcinile
risipindu-și fructele printre-nsinguratele vremi:
ți-amintești, omule, frate al meu în siguranță,
clipa aceea când ai prins să te temi?

Cincisprezece

cel ce-ntreba nu avea și răspunsuri,
tăcerile lui erau taine profunde,
arunca în noi cu-ntrebări fără răspunsuri
de parcă adevărul doar în el s-ar ascunde,
iar noi părăseam adevăruri știute
tot mai supuși celui ce avea întrebări,
îngenuncheam la picioarele lui pentru răspunsuri,
iar el ne arăta în înalt depărtări:

de-acolo am venit și acolo va fi să mă-ntorc,
acum știți unde-i sălașul adevăratei puteri?,
întreba omul și i se durau pedestaluri
doar pentru-acele neașteptte-ntrebări,
iar el ne ceruse jertfe și danii
și-un templu în muntele de început,
cu turmele noastre devenirăm o turmă
ce căuta adevărul cel unic, dar mut:

Şaisprezece

cu orbii rătăceam în căutarea luminii,
lumina din noi, prefăcută-n cenuşi,
spuzise pe suflete, nu eram decât orbii
rătăciţi printre sensuri, deci un fel de intruşi,
deşi dansul pe munte ne urcase în cer
şi păşisem pe cer îmbătaţi de lumină,
omul cu întrebări stăpânea peste toate,
tentaţia zborului eşuase în vină:

vă amintiţi cum a fost înainte de teamă,
când neînfricaţi luam ursul la trântă,
când stăpâneam între soare-răsare şi soare-apune,
iar moartea era o fiară înfrântă?,
frica a izgonit din noi vânătorii,
ritualurile vieţuirii s-au prăbuşit în uitare,
noul zeu, omul cu întrebări fără răspuns,
îşi mutase templul tăcerii în Soare:

Şaptesprezece

iar semnele le-am zugrăvut icoană
împrumutând noi chipuri veşniciei
în timp ce alţii înălţau altare
şi născocceau cu lira poeziei
numai eresuri câte să ne-ncânte
cu-aleanuri şi cu alte-ndepărtări
şi-abia atunci s-au fost născut poeţii
din umbrele celestei întrupări:

eram poet – nu mă născusem încă
însă purtam metafore stigmat
şi-n jurul meu se zămisleau icoane
şi-anume născociri despre păcat
căci se simţea nevoia de-ntuneric
în orbii răătăciţi mereu pe cale,
iar trupul meu îşi aştepta clipita
întoarcerii în rosturile sale:

Optsprezece

e arhetip tot ce ți se repetă
și gândul îl acceptă adevăr,
ce ți s-a spus e fără îndoială
și nu ia nimeni vorbele-n răspăr:
întâiul arhetip este stăpânul,
revolta e un act de libertate,
iar visul e intrare-n armonie,
ursirile te-au înzestrat cu toate,

urmează-ți, deci, întâile ursiri,
deschide larg fereastra în lumină
să nu condamni la ipocrită beznă
pe cei cărora le e dat să vină,
și ei au dreptul liberi să se știe
și să-și aleagă binele din ei
căci curcubeul nu-i decât o poartă,
potecile de după n-au temeii:

Nouăsprezece

când s-au născut într-un târziu poeții
cuvintele aveau un nou soroc,
le demolise parcă veșnicia
și odihneau cu apele în scoc,
atunci poeții au pășit pe ape
ca să deschidă cerul pentru noi,
iar păsări mari le-au tot adus fărâme
din mult sperata viață de apoi:

prezent atunci și asultând cobzarii
eu îmi dorisem cântecul să-l știu,
nu aveam trup de chinuit prin lume,
dar sufletul mi-era atât de viu
încât nici azi din arderi nu se rupe,
deși mi-i trupul tot mai ostenit,
metaforele încă-așteaptă-n mine
căci doar lumina-i fără de sfârșit:

Douăzeci

dacă-ai trăit cu fluturii pe lampă
în cea mai amărâtă amărâire,
poți să ignori ce-au povestit poezii,
cuvinte nu au ce-ți da de știre,
dar mestecă-n răgazuri din silabe
și fii silaba ce ți-i dat să fii
ca nu cumva să te întrupî în verbul
de necuprins al unei poezii:

și-asemenea să-ți deslușești destinul,
așteaptă calm să îți mai dea un brânci
urmând numai nisipul din clepsidră
când se desprinde fulgerând din stânci,
dar n-ai să vezi desprinderea și nici
n-ai să auzi cum cosmosul tresare
căci cântecu-i destinul din cuvinte
prelins inițiativ din izvoare:

Douăzeci și unu

izvoarele să-ți fie începuturi
căci curgerea-i întotdeauna vie,
eu le-am văzut cum pregătesc în tine
o prospețime – suflet să îți fie
și să îți ceară-ntruna să exiști,
să-ți fie sete și alean de viață,
curgerea nu-i decât dimensiunea
care-n vecii prin curgeri se învață:

nimic nu pierdem, totul doar se mută,
iar sufletul ajunge univers,
e important doar să îți numeri pașii
încât să te înveți și după mers,
apoi să-ți cauți îngerul de veghe
cu aripile lui dăinuitoare
ca să-ți croiești din viață o poveste
doar slobozindu-ți sufletul, să zboare:

Douăzeci și doi

cunoaște-te pe tine și-ai să cunoști întregul
din care, la-ntrupare, ai fost îndepărtat,
răspunsurile-așteaptă lăuntric deslușirea
ca sufletul să-ți fie cu toate împăcat,
în tine-i larg, adânc, e-nțelepciune,
iar umbrele în tine furișate
luminii fără seamăn curând se vor supune
și vor veghea copacii pe căi încredințate

căci nu există neguri, când gându-i libertate
și-ai să auzi cocoșii în zori, pe când te-nvață
că fiecare sunet în lumea lui te cheamă,
vestirile luminii sunt semne că-ntr-o viață
de om trăiești prin toate, deci fii mereu de veghe
să nu te vândă iarba pentru câțiva talanți,
căci învierea lumii e noua dimineață
când stelele iau chipuri și rost de muzicanți:

Douăzeci și trei

pe-aici cândva se odihniră zeii,
copacul vieții le-a făcut culcuș
și i-a vegheat împovărat de umbre,
deși au fost pe cale doar intruși
căci viața însăși înțelege totul
și iartă toate-acele rătăciră
prin care omul se afla pe sine,
apoi desprins brutal din regăsiri

pornea spre sud, se căuta pe sine
și-n Soarele veghind ca o icoană,
era înspre-nceputul omenirii
când zeii într-o cosmică hârjoană
au poposit o vreme printre oameni
să le-mplinească-n amăgiri destinul,
apoi s-au frânt cu miturile sparte,
în cupa lor se oțetise vinul:

Douăzeci și patru

și-atunci o rană-n coasta lui Iisus
a tot prelins aceleași suferinți
răscumpărându-mi semenii prin ele
sub biciu-nșiruirilor de sfinți,
și obligați să tot cerșim iertare
am îndurat tăcuți și ne-am supus
și-am tot purtat spre-ndepărtări postume
îndioșați doar rana lui Iisus

și-n fiecare zi l-am pus pe cruce
și-am proslăvit unealta de tortură,
iar pruncii se nășteau crucificați
pierzându-se cu frunzele-n natură
și devenind străbunii neștiuți
ca și strămoșii primelor uitări:
Iisus mai plânge, sângele lui curge
ca Soarele ce se scufundă-n zări:

Douăzeci și cinci

atunci poezii-au pribegit prin lume
și au cântat iubiri neprihănite,
când munții ascultau cu luare-aminte
silabele în vremea lor ursite,
iar pe cărări tot așteptau drumeții
măcar un cântec să se mai ivească:

eram poet și-am pribegit și eu
mereu desculț și-nveșmântat în zdrențe,
iar păsările cerului prin mine
și-au tot trăit prelungile absențe,
apoi a fost târziu ca-ntr-o cămară
cu fructele de nopți încărunțite,
semințele au fost plecat în brazde,
iar rădăcini deja legau ispite:

Douăzeci și șase

fără-ndoială doar natura-nvinge,
cândva, desigur, eu am fost natură
tânjind subconștient înspre întoarceri,
cuvintele-s aleanul ce le-ndură,
iar toate celelalte-s doar iluzii
pe care boarea vântului le duce,
sunt patru sensuri în înaltul nostru
și-n cale câte-o singură răscruce:

unde-o s-ajungi, atât de des te-ntrebi
încât exiști ca semn de întrebare
și pelerinii trec fără răspuns
ademeniți mereu de-ndepărtare,
dar înspre unde, ca să afle ce
când împrejur natura-i veșnicie?:
poetii trec cu cântul subsuoară,
iar orbul drept tăcere nu-i mai știe:

Douăzeci și șapte

pe crucea vremii suferă și tace
același fiu, precum i-a fost ursit,
și trec prin jur indiferenți copacii,
pământul pare tot mai ostenit,
iar oamenii de-o vreme-s vânătorii
scurmând adânc într-un șuvoi se sânge,
pe-o piatră-n munte, chiar în vârf de munte,
s-a așezat Iisus, să poată plânge:

pe el îl dor durerile altora,
deși uităm de ale lui dureri,
corăbiile navigând pe ceruri
vor nimeri din nou în nicăieri,
iar rătăcirea doar Iisus o vede,
sub plânsul lui și stânca s-a topit,
sunt orizonturi vii în fiecare,
doar orizontul lumii s-a sfârșit:

Douăzeci și opt

e, totuși, fericit acel ce crede
și-și pune giulgiul ultimei speranțe,
tot ce-a trăit nu e decât nisipul,
noroaiele acelei ambianțe
în care gândul doar că memorează
total înstrăinat imaginări,
nu-l tulbură, nu-l înfășoară-n vise,
nu-ncheagă vreun amurg în înserări:

și, totuși, el e-atât de fericit
închipuindu-și sincer că ar crede
și că dincolo pregătesc oștețe,
că mântuirea însăși se-ntrevede
din simplul fapt că n-a gândit nimic,
ci murmurând cu gloata osanale,
și-a dobândit un loc de mare sfetnic
în veșnicia negândirii sale:

Douăzeci și nouă

drept templu ți s-a dat odată trupul
în care să-ți descoperi libertatea
de a gândi, de-a făptui cu gândul
și deslușind astfel eternitatea,
alte zidiri sunt numai ascunzișuri
în care orbii leagă și dezleagă
iluziile altui ezoteric
pe care nimeni n-o să-l înțeleagă:

dar tu ai templul care ți s-a dat
și-n care sufletul pe sine se cunoaște,
în templele zidite-s doar stăpâni
și-nchipuirea vieții și prin moaște,
în templele zidite e pustiu,
nici o iubire-acolo nu se-ntrupă,
fii fericit în trupul ce ți-i dat
prin naștere, prin viața ta de după:

Treizeci

trăiește-ți viața vieții drept extaz,
în suflet porți doar un troian de clipe,
au nins cocorii, stelele au nins
și primăveri au fost să se-nfiri,
văd anotimpuri care te alină
cu mersul lor de pelerini pribegi,
Luceafărul de două ori veghează
prin zile ceea ce ai să-nțelegi:

când înțelegi deplină-i bucuria
pe care numai sufletul o-ncape
de câte ori te simți ca o pădure
ce freamătă eternități în ape
și-abia atunci trăiești fără păcat
cu OM într-o deplină armonie
și stăpânești deplin în univers:
trăiește-te intens drept bucurie!

Treizeci și unu

călătorind prin spații fără pași
mă-nfășurase-n taine sacre zborul
și-am tot zâmbit spre îngeri limpezi și
nu am uitat că-s numai călătorul
care își află tot un alt acasă
în alt sălaș, în care Dumnezeu
dintotdeauna pe vecii există
și-mi cere să rămân același eu:

când îi descopăr chipul în fântână
din apa clară sorb mai însetat,
sorb chipul meu, pe care-l locuiește
din zorii vieții, până-n scăpătat,
de-aceea-i sunt și Soarelui prieten
și-ademenit de tot ce se repetă
am pribegit ades prin veșnicie,
iar veșnicia-i trup și mă regretă:

Treizeci și doi

mă spovedesc doar celor ce-nțeleg
și care văd cu ochii lor prin spații
desprinși și ei din marele întreg
și semănați în alte generații,
cu ei sunt una, sorb din gândul lor
și îmi durez fântâna mea adâncă,
pe zare tot zăresc un călător
ce s-a-ntrupat izvor cioplit în stâncă:

mă spovedesc de parcă m-aș zidi
să pot privi apoi de dinafară
cum dau conturul sufletului și
cum sufletul din mine mă-nfioară:
înfiorați de suflete asemeni
sunt toți acei care mă pot pricepe
și-abia atunci, înconjurat de semeni,
a doua oară viața mea începe:

Treizeci și trei

atâta-s doar în fila mea de carte,
poemul meu există pentru sine,
iar de-o să plec cândva și mai departe
poemele o să le iau cu mine
să-mi fie toate ca o rugăciune
când sufletului meu o să mă-nchin
prin alt poem, ce nu se poate spune,
doar picătură-n cupele cu vin:

eu nu mă tem, căci m-am născut drept fiu,
iar tatăl meu există pentru mine,
drept rob am refuzat să mă mai știu
doar ignorând lumeștile destine,
adio, sacerdoți, mă cheamă tata
să stăm de vorbă despre toate cele,
iar maica, pe vecii imaculata,
o să-mi aștearnă patul printre stele:

Luceafărul de ziuă m-oi trezi
să mă-ntregesc prin veghe îndelungă,
în fond acesta-i sensul lui a fi
și ca pe-o frunză sensul mă îndungă

Luceafărul de ziuă m-oi trezi
să mă-ntregesc prin veghe îndelungă,

în fond acesta-i sensul lui a fi
și ca pe-o frunză sensul mă îndungă